

22

Kai grįžta Ma, aš susirangiusi lovoje verkiu, lyg būčiau žiūrėjusi jos mėgstamus korėjietiškus serialus.

– Mede! – pribėga ji ir krusteli mano petį. – *Kenapa?* Kas atsitiko? Kodėl tu verkti? – virš manęs pakimba jos apvalus, raukšlėtas veidas.

Negaliu pakelti į ją akių. Ašaros vėl ima riedėti kaip pupos.

– Atsiprašau, Ma. Labai atsiprašau, – veblenu.

Man viso šito jau per daug. A-Guanas. Ma ir jos seserų pagalba be menkiausio atsikalbinėjimo. O aš iš tiesų jau kelis mėnesius kuriu planus palikti šeimos verslą.

Ir, žinoma, Natanas. Tai, kad savo sielos draugą sutikau koldže, dėl jo visiškai pamečiau galvą ir nieko apie tai nesakiau Ma. Kvaila, bet atrodo lyg būtų pati didžiausia išdavystė. O dabar ir vėl jį praradau.

– Tiesiog... – bandau įkvėpti, – viskas taip susipainiojo. Ir labai atsiprašau, kad tave į visa tai įvėliau.

– *Aiya*, – atsidūsta Ma, – žinoma, kad aš į visa tai velsiuosi, – parodo A-Guano pusėn. – Aš juk tavo mama. Turiu tave ginti ir saugoti.

– Bet, Ma, būtent tai ir noriu pasakyti. Nesaugok manęs. Visą laiką mane gynei ir labai ačiū, bet, žinai, norėčiau tiek neprisidirbti.

Norėčiau, kad tau nereikėtų manęs ginti.

Mama liūdnai nusišypso ir suima delnu mano skruostą taip, kaip visad daro, kiek ją prisimenu.

– Tu nieko neprisidirbai. Netyčia užmušei. Nesėkmė. Gali bet kam nutikti.

– Nemanau, kad žmonės dažnai užmuša savo pasimatymo partnerį, – nusijuokiu nepaisydama padėties rimtumo. – Nebuvau tau atvira, – atsidūstu, – o kai aplink tiek daug veiksmo, net nežinau, ar turėsiu progą tau papasakoti apie Nataną. Tai papasakosiu dabar, Ma. Nebenoriu nieko nuo tavęs slėpti.

Mama visa nušvinta, ima atrodyti tokia jauna ir gyvybinga lyg dvidešimties, pilna energijos ir juoko.

– Taip, pasakok!

Po kelių minučių mudvi jau sėdime balkone, riešukučiose laikydamos po puodelį karštos arbatos.

– Su Natanu susipažinau pačią pirmą mokslų savaitę ir įsimylėjau iš pirmo žvilgsnio. Žinau, kad skamba kaip meilė seilė, bet...

Ma nusijuokia.

– Žinai, su tavo tėvu susipažinau vestuvėse. Jis man vis šypsojosi, šypsojosi, *aduh*, mane tai labai erzino. Ir sakau: „Ei, ko spoksai, a? Gal gali liautis?“ O jis: „Toks grožis, kaip nespoksosi?“ Ir BAM, viskas, įsimylėjau.

Kaip miela klausytis apie tėtį ir mamą jaunos ir įsimylėjusius.

– Kaip gali taip meiliai apie jį kalbėti po visko, kas įvyko?

– Ak, Mede, nes turiu tave. O tavo tėtis iš pradžių buvo labai geras. Visada manęs klausė, labai geras vyras. Mes labai stengėmės dėl vienas kito, bet nieko nepavyko. Ir nieko tokio. Turime tave ir to užtenka.

Suspaudžiu jos ranką. Jos oda tokia glotni, glotnesnė už mano. Prisimenu tą glotnumą iš ankstesnių laikų, kai sėdėdavau jai ant kelių verkdamą, kad kažkas iš manęs pasišaipė ar nepasisekė kontrolinis, o ji glostydavo man galvą. Mamos rankos visada buvo tokios

gražios, o dabar ant jų matau raukšles ir tamsesnes dėmeles. Kada ji spėjo pasenti, nusistebiu.

– O kas buvo toliau?

– Viskas, – atsidūstu. – Jis man buvo viskas ir tikriausiai tai gąsdino labiausiai. Man buvo aštuoniolika, dar nebuvo pasirengusi sutikti to vienintelio, supranti? O dar tas šeimos prakeiksmas...

– Koks prakeiksmas?

Nustembu.

– Na, tas, kuris iš mūsų šeimos išplėšė visus vyrus! Vaikystėje jūs nuolat apie tai kalbėdavot. Vis sakydavot: „Ak, kokios mes nelaimingos, esam prakeiktos, todėl vyrai mus ir palieka.“

Ma nusijuokia.

– Kalbi apie šeimos džiaugsmą?

– Ką?

– *Aiya*, iš pradžių sakėm, kad tai prakeiksmas, nes aišku, kad liūdna, kai vyrai palieka. Bet po kelerių metų supratom, kad tai visai ne prakeiksmas. Tai didžiausia dovana. Nes tavo tėtis mane palikti, aš tampa dar artimesnė su tavo tetomis. O jos tampa artimesnės viena kitai, nes neturi nei vyrų, nei sūnų. O tu joms esi kaip dukra. Tarsi augtum su keturiomis motinomis. Tai didelė dovana, *Mede*. Mums labai pasisekė, kad mūsų šeima artima.

Mano akys prisipildo ašarų. Niekada nesu pagalvojusi iš šitos pusės, bet Ma teisi. Aš tikrai užaugau su keturiomis motinomis, o tai tikrai nuostabu. Mano gyvenime buvo tiek besąlygiškos meilės.

– Ma, tu teisi.

– Ir tavo tėtis išėjo ne dėl prakeiksmo. Mums tiesiog nepavykti, viskas gerai, gyvenam toliau. Ir tavo tetoms su dėdėmis tas pats. Gal iš pradžių skaudėti širdis, bet po kurio laiko viskas gerai. Nepraleisk šanso mylėti dėl kažkokio prakeiksmo, kvailiuke. Maniau, kad esi protingesnė.

Neišveriu nesusijuokusi. Mano prietaringoji mamulė bara mane už tai, kad tikiu prakeiksmiais. Kas gali būti keisčiau?

– Todėl niekada man nepasakojai apie tą Nataną?

– Ir taip, ir ne. Tiesa ta, – giliai įkvėpiu, – kad koledže buvau visai kitokia nei namie. Net nežinau, kaip tai paaiškinti. Neturiu nieko prieš tave ar tetas, bet... Net nežinau...

– Jautiesi laisvesnė.

– Taip, – nustembu. – Būtent. Iš kur tu...

– *Aiya*, manai, kad aš nesimokiau koledže? Suprantu, apie ką kalbi. Namie aš tik Trečioji sesuo, nieko ypatingo, nei vyriausia, nei jauniausia. Nei gražiausia, nei gudriausia. Bet toli nuo namų galiu būti savimi. Ne tik Trečiąja seserimi, bet savimi. Natasija.

– Jaučiausi kaip tik taip.

Ji puikiai mane suprato. Kurgi nesupras. Kaip ir aš, ji augo didelėje, ryšius glaudžiai palaikančioje šeimoje, kur visi greitai pamokyti, kaip elgtis.

– Pirmiausia nesivežiau jo namo dėl šios priežasties, o kai jis tapo man dar artimesnis ir dar svarbesnis, net nebežinojau, kaip jį atsivežti ir tau pasakyti, kad mes draugaujame jau ilgiau nei metus. Man atrodė, kad tai didelė išdavystė, nežinojau, kaip tu reaguosi. Atsiprašau, Ma. Reikėjo labiau tavim pasitikėti.

– Taip, – pritaria ji. Tikiuosi išgirsti kaltinimų tiradą, bet šįkart Ma tyli.

– Tada mokslai baigėsi ir jam pasiūlė darbą Niujorke, o aš nenorėjau keltis į kitą šalies pakraštį vien dėl jo. O gal ir norėjau ir dėl to baisiausiai išsigandau. Būčiau turėjusi viską paaukoti vien dėl to, kad būtume kartu. Todėl prisiverčiau pasielgti kitaip. Pasirinkau tai, kas mus atitolintų vieną nuo kito. Bet niekaip negalėjau jo pamiršti, nes jis buvo tas vienintelis, Ma. Jis buvo mano vienintelis, todėl visiškai sužlugau jį tąkart praradusi. Sunku patikėti, bet ir vėl jį praradau, – vėl pabyra ašaros. Pirmąkart ištariau tai garsiai.

– Kodėl vėl jį praradai? – nustebusi Ma suraukia antakius.

Nedrąsiai susijuokiu.

– Jis pastebėjo A-Guano kojas ir pamanė, kad mano lovoje miega

vaikinas. Aišku, negalėjau jam iškloti tiesos, tai taip ir liko.

– Ooo, blogai, labai blogai.

– Taigi.

– Tai kaip? Ar tu bėgsi paskui tą berniuką?

Papurtau galvą.

– Nežinau, ar galiu pasakyti jam tiesą, o meluoti nenoriu. Nenoriu skiesti jam, kad ten miegojo mano teta ar dar kas...

Žinoma, su šiais žodžiais užsižiebia šiokia tokia viltis, kad, na, gal ir galėčiau papasakoti, jog po antklode buvo teta. Bet, vos imu įsivaizduoti jam meluojanti, visa susigūžiu. Tikrai nenoriu taip elgtis. Negaliu prileisti minties, kad žiūrėsiu jam į akis ir skiesiu kokias nors nesąmones.

– Turbūt man geriausia viską tiesiog pamiršti...

– Meilė – geras dalykas. Gal greitai turėsiu anūką, – nusišypso Ma.

Pavartau akis, bet lūpos neklusniai išsišiepia. Kaip mamai pavyksta? Kai esu visiškai sugniuždyta, ji kažkaip moka mane vėl pastatyti ant kojų.

– Ačiū, Ma, – spusteliu jos delną.

– *Aiya*, nėra ko dėkoti, – numoja ranka, bet staiga prisimena: – Ak, pamiršau pasakyti! Žiūrėk, radau už durų. *Aduh*, tu tokia išsiblaškiusi, pametei savo kortelę.

Pasiknisusi kišenėse ištraukia baltą kortelę.

Susimąstau.

– Ne, tai ne mano. Manoji ant stalo.

Abi žvilgtelim į stalą – mano kortelė tikrai ten. Atiduodu rastą kortelę mamai. Bet kitoje pusėje aiškiai užrašyta PAGRINDINIS RAKTAS.

– Uch, – atsikvepiu. – Tai Natano kortelė. Jis atidarė man duris ir, matyt, pametė. Ak, reikia jam kaip nors grąžinti.

Tada man šauna į galvą mintis.

– Ji man padės grąžinti vestuvines dovanas!

Imu žingsniuoti po kambarį, sukdama galvą, kaip ir kada tai padaryti. Reikia šiandien, iškart po pobūvio, kai visi grožėsis fejerverkais. Su šia kortele įsmuksiu į jaunosios liuksą ir kur nors padėsiu tą krepšį. Gal pakišiu po lova ar panašiai, kad niekas greitai nerastų ir Morina ilgiau nesuprastų, jog jos planas nepavyko.

Dar kartą pergalvoju planą, svarstydamą, kur galiu suklupti. Žinoma, planas netobulas, bet tokioje situacijoje geresnio ir nesugalvosi. Pirmą kartą nuo viso šito fiasko pradžios pasijuntu visai gerai. Taip, vis dar turiu lavoną savo lovoje ir vogtų brangenybių spintoje, bet ir aiškų planą, kaip pastarąjį dalyką sutvarkyti. Greitai sugalvosiu ir kaip atsikratyti lavono. Tikiuosi.

– Ką sugalvojai? – pasiteirauja Ma.

Plačiai šypsodamasi ketinu iškloti savo planą, bet tuo metu ima vibruoti A-Guano telefonas. Nuo to garso abi nutylame. Nedrįstame net kvėpuoti. Telefonas ant stalo burzgia lyg koks didžiulis vabalas. Nenoriai prisiartinu ir vis dar sulaikiusi kvapą ekrane išvystu Morinos veidą. Och, puikumėlis. Kas vėl? Dieve, tikiuosi, jie neplanavo susitikti. Leidžiu telefonui burgzti, kol įsijungs balso paštas.

Ma prikanda lūpą.

– Gal ignoruokime...

Suburzgia žinutė.

Morina [14:02]: SOS. Tu fkn kur?

SOS. Mano pilvas prisipildo karšto švino. Nieko gero. Giliai įkvėpusi surenku žinutę:

A-Guanas [14:04]: Kas?

Kone tą pačią sekundę ateina atsakymas.

Morina [14:04]: KELK RAGA, SIKNIAU.

O Dieve, ji tuoj vėl paskambins, ar ne? Greitai surenku:

A-Guanas [14:04]: Ngl, ne vienas.

Morina [14:05]: Skubu!

A-Guanas [14:05]: Parasyk.

Morina [14:06]: SMS? Rimtai?

Teisingai. Ji nerašys, nes tai taps įkalčiu, jeigu juos sučiups. Gerai, Mede, galvok.

A-Guanas [14:08]: Tuoj pasuksiu bet ngl kalbet, zmones.

Morina [14:08]: PUIKU.

– Aš jai paskambinsiu. Būk tyliai, nė žodžio.

Ma linkteli, o aš stengiuosi susikaupti. Giliai įkvepiu. Gerai. Pri-
liečiu Morinos vardą ir skambinu. Ji iškart atsiliepia.

– Biče, Dieve mano, viskas labai blogai. Net negaliu... Mes
žlugę! – kalba ji virpančiu balsu ir šniurkščioja.

Man norisi ją kaip nors paguosti. Negaliu tiesiog klausyti ir tylėti.
Lyg būčiau Hju Džekmano įkūnytas Ernis, sukrenkščiu „hmm“.

– Jie... Šūdas, jie suprato, kad įvyko vagystė! – piktinasi ji.

O! Atsiranda vilties, kad viskas išeis į gera. Jie sugaus Moriną ir...
oi! Jie jos klausinės, o kas, jeigu ji viską išklos? Kas, jei ji pasakys, kad
daiktus paėmė A-Guanas? Kas bus toliau? Apieškos visą viešbutį? O
gal ne? Na, žinoma, kad taip. Tas krepšys su visais papuošalais ir pui-
kiais laikrodžiais tikrai vertas kelių milijonų dolerių, tai žinoma, kad

vagies ieškos. Visai sieks susigrąžinti turtus. Neleis niekam išvykti iš salos. Prisakys visiems likti savo kambariuose ir kruopščiai vieną po kito iškratys. O Dieve. Tai blogai. Labai labai blogai.

– Ir visų žvilgsniai į mane, – tęsia Morina, – nes viską į kambarį nešiau aš. Negaliu leisti, kad Žaklina mane įtartų, negaliu... Keičiam planą, girdi?

Vėl suriaumoji kaip Ernis.

– Reikia kaltę suversti fotografei.

– Ką?!

– Ji man padėjo nešti tas dėžes... Koks keistas tavo balsas, peršalai?

Prireikia didžiulių pastangų susiimti ir vėl suriaumoti.

– Tai va, ji padėjo man nešti dėžes. Galiu pasakyti, kad per neati-dumą seifą atidariau prie jos ir gal ji matė kodą ar panašiai, o paskui sugrįžo pasiimti brangenybų. Taip juk galėjo būti, ar ne? Bent jau išlošime laiko. Tau reikia... Šūdas, ką daryti su tais daiktais? Nunešk į fotografės kambarį ir...

Padedu ragelį. Širdis daužosi kaip pašėlus, mintys blaškosi, visai negaliu susikaupti.

– Ką ji sakė? – susirūpinusi klausia Ma. Ji taip susijaudina, kad užsimiršusi vietoj anglų kalbos ima kalbėti indonezietiskai: – Mede, atrodo labai išsigandusi, kas yra?

Žvilgsnis šokinėja nuo telefono prie mamos. Neįstengiu žodžio ištarti.

– Mede! – spragtelį pirštais Ma. Tuo pat metu vėl ima vibruoti telefonas. Pašoku ir grįžtu į realybę.

Paspaudžiu „Atmesti“ ir nusiunčiu dar vieną SMS:

A-Guanas [14:11]: Ngl kalbet bet pasirupinsiu nesijaudink.

– Na? – pakelia antakius Ma.

– Jie suprato, kad dingio dovanos, ir Morina nori apkaltinti mane.

Kai man buvo penkeri, vienas berniukas darželyje vis tampydavo mane už plaukų ar įžnybdavo. Ma pasiskundė mokyklos administracijai, o jie ėmė juoktis: „Ach, kaip miela! Mūsų Bobis įsimylėjo jūsų dukrą. Kaip smagu!“ Ma išsitiesė visu savo metro penkiasdešimt septynių centimetrų ūgiu – net krūtys pakilo, o veidas tapo toks rūstus, lyg į ją būtų įsikūnijusi kokio kario dvasia. Ponia Malon, mano mokytoja, ir toliau kvailai šypsojosi. Ji net neįsivaizdavo, kokia tirada netrukus pasipils. Po visko apsiašarojusi mokytoja pažadėjo pasikalbėti su Bobio tėvais apie elgesio ribas.

Dabar Ma atrodo panašiai. Ir išdidi, ir įsiutusi.

– Ta niekam tikusi vagiškė nori šmeižti mano dukterį?

Kaip tik tuo metu klakteli durų užraktas ir į vidų užteli tetos, glostydamos pilvus ir draugiškai plepėdamos kiniškai.

– Kas nutiko? – Vyriausioji teta pastebi karingai nusiteikusią Ma. – Turim bėdų?

– Vagiškė nori apšmeižti Medę! – sušunka Ma.

Tetos aikteli iš išgąščio ir ima pykti. Vyriausioji teta riebiai nusi-keikia kiniškai, Antroji tuoj pat stoja į kažkokią taiči poziciją, kuri, aišku, turi kokį nors kvailą pavadinimą, o šnypšdama Ketvirtoji savo išpuoštais nagais perbraukia per kaklą po smakru. Noriu visas kuo stipriau apkabinti. Jos taip dėl manęs įsiuto.

– Mes tai sutvarkysim, – taria Vyriausioji teta, o Antroji teta nors kartą nepuola iškart šaipytis. Ji linkteli ir pakeičia pozą į tokią, kurią būtų galima pavadinti „Nešu itin didelį moliūgą“.

– Nesijaudink, Medė, mes tai sutvarkysim, – taria.

– Ne.

Visos sužiūra į mane.

– Medė, – Ma prieina arčiau.

– Jūs ir taip jau daug padėjot. Dabar pati susitvarkysiu. Jau sugalvočiau, kaip atsikratysiu to krepšio, o paskui grįšiu lavono.

Ir pasiimu krepšį iš spintos.

23

Kaip gerai, kad esame vieni pagrindinių vestuvių paslaugų teikėjų. Vestuvių planuotoja su manimi pasidalino „Google“ skaičiuokle, kurioje yra dienotvarkė, visų svarbių asmenų telefonų numeriai ir labai patogus visų kambarių numerių sąrašas.

Kur Morina? Štai ji!

Vardas: Morina Halim

Vaidmuo: vyriausioji pamergė

„Ir vagis“, – suniurzgu mintyse.

Tel. (626) 526 1755

Kambario Nr. 317

Nuožmiu veidu užsimetu turistinį krepšį ant peties ir nuskubu laiptų link. Trečias aukštas. Iškišu galvą – koridoriuje nieko nėra. Sėkmė mano pusėje, taigi tekina leidžiuosi prie 317 kambario. Neįtikėtina, kad šito ėmiausi. Skubu, kad nebūtų kada galvoti. Jei imsiu dvejoti, sustosiu, išsigąsiu ir mane sugaus su pilnu krepšiu vogtų gėrybių. Ar kam bus nuo to geriau? Tiesiog ignoruoju paniką keliančias mintis ir einu. Štai! 317 kambarys.

Susikaupk. Šūdas. Susikaupk. Aš tai padarysiu. Tikrai padarysiu. Ką iki šiol buvau padariusi blogiausio? Na, tikriausiai, kad palikau Nataną. O dabar aš (1) netyčia užmušiau žmogų, (2) paslėpiau jo lavoną ir (3) nešuosiu krepšį su daugiau nei dviejų milijonų dolerių vertės vogtais daiktais.

Morina turbūt su Žaklina, tad jos kambarys bus tuščias, bet dėl viso pikto pasibeldžiu į duris.

– Laba diena! – sušunku. – Kambarių tarnyba.

Palaukiu dvi sekundes. Vėl pabeldžiu. Dar kartą peržvelgiu koridorių. Nė gyvos dvasios. Iš kišenės ištraukiu pagrindinio rakto kortelę ir priliečiu durų spyną. Sumirksi žalia lempelė, o spyna atsirakindama sudūzgia. Bandau – darau. Sugriebiu durų rankeną ir įeinu į Morinos kambarį.

Tai nedideli apartamentai su svetaine ir atskiru miegamuoju. Gerai, jei būčiau šlykšti pamergė vagiškė, kur paslėpčiau krepšį, pilną brangenybių, kurias mano nešvarios, išdavikiškos rankos nugvelbė iš geriausios draugės?

Aišku, miegamajame.

Įlekiu ten ir apsidairau. Aukšta lova su baldakimu. Po ja? Per daug akivaizdu. Spintoje? Atsidarau ją ir žvalgausi. Lentynos iki pat lubų. Kaip kvaila, negi kas nors ten pasiektų? Net nesimato, kas yra viršutinėje lentynoje...

O, štai ir puiki slėptuvė! Paimu rašomojo stalo kėdę, atsitempiu per kambarį ir užsilipu. Keldama sunkų krepšį aukštyn, susvyruoju ir vos nenukrentu, bet išsigandusi spėju įsikibti į lentyną ir išsilaikau. Iškeliau krepšį virš galvos ir įstumi kuo giliau į viršutinę lentyną. Nušokusi nuo kėdės, pažvelgiu aukštyn. Puiku, nieko nesimato! Net pasistiebusi ant pirštų galiukų nematau to krepšio. Viršutinė lentyna labai aukštai.

Vos gražinu kėdę prie stalo, išgirstu baisiausią garsą pasaulyje – sudūzgia kambario durų spyna. Klaktelėjusios atsiveria durys ir kažkas įsiveržia vidun. Mano galvoje įvyksta trumpasis jungimas.

Tą akimirką tiesiog stoviu sustingusi kaip žiurkėnas, kuris žino, kad jį tuoj pastebės vanagas. Tada ima veikti instinktai, liepiantys bėgti. Bet kur? Pašėlusiai dairausi aplink. Į spintą, kurioje ką tik paslėpiau krepšį? Ne, ji pilna blizgančių suknelių ir tikėtina, kad Morinai ko nors iš ten prireiks. Į vonios kambarį?..

Po lova!

Vos tik išsitiesiu ant grindų miegamojo gilumoje, tuo pat metu atsidaro kambario durys. Morinai įeinant aš nuriedu per kilimą po lova. Laimei, Morina tokia susimąsčiusi, kad neišgirsta mano šnarėjimo. Ji garsiai šnopuoja, kvėpavimas negilus. Atsisėda ant lovos, ši sugirgždėjusi įdumba. Ima kūkčioti. Kas galėjo nutikti? Jei nežinočiau, kad Morina – bjauri melagė, dabar labai jos gailėčiau. Tiesą sakant, ir gailiu. Turbūt joks žmogus negalėtų ramiai klausytis tokio raudojimo.

Kiek įmanoma tyliau iš kišenės išsitraukiu A-Guano telefoną ir įjungiu tylųjį režimą. Jei kartais ji...

Sulig ta mintimi ji iš tiesų paskambina A-Guanui. Ačiū Dievui, kad apie tai pagalvojau. Tvirtai spaudžiu telefoną prie krūtinės, nes per sunku žiūrėti į Morinos veidą ekrane. Kai įsijungia balso paštas, Morina virkteli ir sviedžia telefoną į sieną. Tas dunksteli į žemę. Oi.

Dabar ji nueis jo pasiimti ir pastebės, kad kambaryje dar kažkas yra.

Bet ne. Ji sėdi ant lovos ir verkia. Atrodo, visą valandą, bet iš tikrųjų tik dvi minutes. Žinau, nes visą tą laiką žiūriu į A-Guano telefoną. Tada ji išeina į vonios kambarį. Tikriausiai nusiprausti veido. Ar sprukti šią akimirką? Nespėjus nė gerai pagalvoti, Morina sugrįžta ir čiumpa telefoną. Sustingstu, bet lieku nepastebėta. Jos kojos kurį laiką stovi kaip įbestos. Ką ji veikia? Paskui topteli, kad skambina arba rašo žinutę. Kai žvilgteliu į A-Guano telefoną, žinoma, randu naują SMS.

Morina [14:15]: Nzn, ko nekeli, bet, tikiuosi, vsks padaryta. Liepsiu patikrint fotografes kambari.

Patikrinti fotografės kambarį. Fotografės kambarį. FOTO-
GRAFĖS KAMBARĮ, KURIAME PASLĖPTAS A-GUANO
LAVONAS. Kiekviena mano kūno ląstelė ima paniškai spiegti.
Prireikia daug valios pastangų, kad neiššokčiau iš po lovos ir nepa-
smaugčiau Morinos. Šiaip ne taip pavyksta išbūti, kol Morina išeina.
Kai tik išgirstu užsitrenkiant apartamentų duris, išlendu iš po lovos
ir puolu skambinti Ma. Skamba vieną kartą, skamba antrą. Ma, nagi!

– Alio!

Ačiū Dievui. Dar niekada taip nesidžiaugiau išgirdusi jos balsą.

– Ma, ar tu dar kambaryje?

– *Iya*^{*}, žinoma. Pjaustau mangus ir plikau arbatą, vaišinu
seseris...

Mangus? Iš kur ji jų gavo? Nesvarbu. Papurtau galvą.

– Ma, klausyk, jums reikia tuoj pat atsikratyti lavono. Morina
siūlys apieškoti mano kambarį dėl vagystės. Aš grįšiu...

Mano ragelyje ima pypsėti, nes dar kažkas skambina. Žaklina.
Šūdas. Morina greitesnė, nei maniau.

– Negaliu grįžti, man skambina Žaklina, turbūt reikės nueiti į jos
kambarį.

– Gerai, nieko tokio, mes atsikratysim lavono, jokių problemų.
Eik pas Žakliną, viską išspręsk, o mes susitvarkysim su lavonu,
nesijaudink.

– Gerai...

Ji ką tik išgirdo, kad reikia tuoj pat paslėpti lavoną, ir kalba taip
ramiai, užtikrintai?

– Kur jūs jį dėsit?

– *Aiya*, nesijaudink, mes turim planą. Gerai, iki, eisim slėpti A-
Guano. Gerai, ate, myliu tave, ate.

Skambutis nutrūksta, o aš atsiliepiu Žaklinai.

– Alio? Medelina? – kalba emociškai, šaižiu balsu, atrodo, tuoj

* Taip (indonez.).

pratrūks verkti. – Ar galėtum... Eee, gal ateitum į mano kambarį? Prašau.

– Labas, taip, ateinu. – Po pauzės dar priduriu: – Ar viskas gerai?

– Aha! – jos balsas dar šaižesnis. – Tuoj pat ateik pas mane, gerai?

Užmerkiu akis, o pilve pajuntu sunkumą. Morina įvykdė savo planą. Žaklina turbūt bando apsimesti linksma, kad manęs neišgąsdintų.

– Tuoj būsiu.

– Puiku!

Giliai įkvepiu ir išsliūkinu iš Morinos kambario. Nors vogtų daiktų atsikračiau, artėjant prie nuotakos liukso, neapleidžia jausmas, kad lendu tiesiai į spąstus. Prie durų stabteliu susikaupti. Stengiuosi ramiai įkvėpti ir ramiai iškvėpti. „Nepamiršk, kad tu iš tikrųjų nieko nežinai.“ Taip. Esu kviečiama šeimos portretams ar panašiai. Puiku. Įsikimbu savo fotoaparato ir vos neišmetu jo iš rankų, kokie prakaituoti delnai. Pasišluostau juos į kelnes ir pabeldžiu į duris.

Nuotakos numeris pilnas žmonių, tik šįkart tai ne gležnutės pamergės pastelinių spalvų suknelėmis, o rūstūs vyrai su uniformomis. Vienas jų atidaro duris ir nužvelgia mane. Vėl pasijuntu kaip žiurkėnas, tik šįkart pati lipu į vanago lizdą.

Nusišypsau ir pamodama fotoaparatu sakau:

– Sveiki, atėjau fotografuoti portretų.

Vyras su panieka išsiviepia ir mėsinga ranka suima mane už žasto.

– Ar galėtumėt paleisti? – kreipiuosi į jį, stengdamasi išsivaduoti, bet jis tik dar tvirčiau suspaudžia mano ranką.

– Nemėgink sprukti, vagie...

– Robai!

Iš miegamojo ateina Natanas ir atskubėjęs prie mūsų liepia jam mane paleisti.

– Bet, pone, ji yra...

– Dar nieko neišsiaiškinome, – taria Natanas tyliai ir grėsmingu balsu, mesdamas rūstų žvilgsnį į apsaugos darbuotoją. – Paleisk ją.

Robas susiraukdamas paleidžia mano ranką. Atsargiai pasitrinu nuspaustą vietą. Man tvinkčioja smilkiniuose. Niekad nebuvau patyrusi tokio brutalumo. Ir viskas įvyko taip greitai.

– Mede, džiaugiuosi, kad atėjai, – sako Natanas. – Atsiprašau už Robo elgesį.

– Kas čia vyksta?

Jis pasiveda mane į šalį, tolėliau nuo apsaugininkų, trypančių po visą gražiąją svetainę.

– Kur visos pamergės?

– Paprašėme jų grįžti į savo kambarius. Jaunoji nenori, kad žinia pasklistų.

– Kokia žinia?

Natanas atsidūsta.

– Dingo vestuvių dovanos: visi tie per arbatos ceremoniją įteikti laikrodžiai ir papuošalai bei pinigai.

Man pavyksta šiek tiek išsigąsti: žiopteliu, išplečiu akis ir pakeliu antakius. Ar tikrai atrodo nustebusi?

Natanas paima mane už rankos, staiga prisimena, kur esame, ir vėl ją paleidžia. Dar sykį atsidusęs taria:

– Vyriausioji pamergė teigia, kad brangenybes pasisavinai tu.

– Ką?

Ar man pavyko parodyti nuostabą ir pyktį? O gal pykčio nereikia, turėčiau būti tiesiog šokiruota? Dieve, vaidinti man nelabai sekasi. Ir reikia nustoti tiek daug galvoti. Taip, tikriausiai turėčiau būti įsiutusi.

– Kodėl ji taip sako?

Natanas papurto galvą.

– Ji teigia, kad padėjai jai parnešti dėžes ir pamatei seifo kodą. Žiūrėk, Mede, – priduria tylesniu balsu, – aš netikiu nė vienu jos žodeliu, dėl Dievo meilės. Bet Morina spaudžia jaunąją apieškoti tavo kambarį ir man reikia elgtis pagal protokolą...

– Suprantu, – atsakau. Kaip skaudu žiūrėti į tokią kančią jo veide. Jam akivaizdžiai sunku man sakyti tokius žodžius.

– Viskas gerai. Tegu apieško mano kambarį, neprieštarauju.

Jei tik mama ir tetos sugebėjo iš ten išnešti lavoną. Turbūt turėčiau duoti joms daugiau laiko.

– Tikrai?

Natano akyse atsispindi tiek daug nepasakytų dalykų. Nerimas, pyktis, bet daugiausia – geismas. Nuo to žvilgsnio ir man sukykla geidulys. Dieve, netikiu, kad tokią akimirką negaliu jo net paliesti, nes visur aplink tie apsaugininkai. Na, ir dar esu apkaltinta vagyste. Suglausk kojas, Mede. Dabar visai ne laikas.

– Taip, tikrai, – nusuku akis.

– Gerai.

Natanas palydi mane į jaunosios miegamąjį. Čia viskas daug blogiau, nei tikėjau. Arba, tiksliau, visai taip, kaip tikėjau, tik blogiau, nes vyksta iš tikrųjų, o ne mintyse. Aš iš tikrųjų stoviu čia ir matau nepavykusio Morinos nusikaltimo pasekmes.

Žaklina sėdi lovūgalyje, minkštame šilkų ir raukinių debesyje, ir verkia. Šalia jos sėdi Morina, apkabinusi išblyškusius nuotakos pečius, ir paduoda jai dar pluoštą nosinaičių. Tomas stovi erkerio lange ir įnirtingai tapšnoja savo telefoną, greta abiejų tėvai. Ponas Sutopo kalba telefonu ir kažką bara, ponia Sutopo irgi kalba telefonu ir kažką bara, o Žaklinos tėvai ginčijasi tarpusavyje.

– Po arbatos ceremonijos turėjai ateiti čia ir patikrinti, ar viskas gerai.

– Aš? Tai tu turėjai čia ateiti! Kuo buvai užsiėmęs?

Visiškas sąmyšis, o mano kūnas cypia kuo greičiau iš ten lėkti. Bet Natanas laiko ranką man ant nugaros ir, lyg skaitydamas mano mintis, drąsinamai papplekšnoja.

Tuo metu atsisuka Žaklina.

– Mede! – sušunka skubiai stodamasi, susipainioja savo suknelėje ir būtų pargriuvusi, jei Morina nebūtų jos sugriebusi. Žaklina

čiumpa mano plaštakas savo šaltomis, virpančiomis rankomis, o Morina nutaiso rūstų žvilgsnį.

– Mede, – sako jaunoji, veriamai žvelgdama į mane. – Mede, Mede, pasakyk teisybę, prašau... – nebaigusi sakinio ima raudoti.

Prieina ponas Sutopo ir surinka:

– Štai vagis!

– Ne! – prabyla Natanas. – Prašau visų nusiraminti. Išklauykime ir Medę... Medeliną.

Visi nutyla ir sužiūra į mane. Žaklina virpėdama įkvepia ir trūkinejančiu balsu sušnabžda:

– Ar tu paėmei mūsų vestuvines dovanas?

– Ne, – ramiai atsakau.

Visi atsidūsta ir vienu metu pratrūksta.

Morina:

– Ji meluoja!

Ponas Sutopo:

– O ką dar ji gali sakyti?

Tomas:

– Kvieskim policiją, ir baigta.

Žaklina ašarotomis akimis žiūri į mane.

– Tikrai? Mede, mūsų dovanos dingio ir aš nežinau...

– Aš neėmiau, – atsakau tvirtu balsu. Suspaudžiu jos rankas, lyg taip pati pasisemčiau stiprybės, ir nusuku akis į Moriną.

– Morina paskutinė jas turėjo. Aš tik padėjau atnešti iki kambario, o paskui išėjau.

Keistas jausmas ką nors kaltinti padarius nusikaltimą. Nors ir žinau, kad vagiškė yra Morina, nors ir žinau, kad ji nori bėdą suversti man, bet vis tiek jausmas keistas. Nė trupučio nesijaučiu išteisinta. Jaučiuosi šlykščiai. Visi viduriai susitraukia, tartum ketintų radę tarpelį išsprūsti man iš po odos. Žaklina sukūkčioja ir atsisuka į vyriausiąją pamerę. Morinos veide baimė, pyktis ir dar kažkas, ko nepajėgiu suprasti, bet skaudu į tai žiūrėti.

– Aš nekalta! – sušunka Morina. – Nagi, Džeke. O, juk mane pažįsti, negi aš taip galėčiau? Apieškokit jos kambarį, tikriausiai dovanos bus ten.

Žaklina atsigręžia į mane ir apgailestaudama, tačiau neturėdama kitos išeities paklausia:

– Ar galime, Mede? Man labai nemalonu, bet...

– Viskas gerai, – užtikrintai žiūriu jai į akis. – Neturiu ko slėpti.

Išskyrus, aišku, negyvėlį, bet tenka pasikliauti savo šeima, kad tetos bus spėjusios sutvarkyti šį reikalą.